

El bé com a autonomia (Kant)

Per al filòsof alemany Immanuel Kant, la bondat o la maldat de les nostres accions no rau en allò que fem concretament, sinó en la intenció amb què ho fem. És bo el que fem amb **bona voluntat**.

Per tant, la moralitat és el sentit del deure que surt d'un mateix, no de l'exterior. És la nostra pròpia **consciència** que ens imposa com a bona una acció. És l'**autonomia** de la consciència de l'individu la que marca el camí a seguir.

Kant ens diu que obeir lleis, normes o manaments imposats per altres (**heteronomia**) no és una qüestió de bona voluntat, sinó de ser pràctics: no robo perquè està prohibit i penat amb la presó; m'esforço a fer bé la meua feina perquè no m'acomiadin; o m'espavilo a estudiar perquè els de casa estiguin contents. Les lleis exteriors a la meua consciència poden ser tant manaments d'una religió, lleis civils o les pautes del que és ben vist segons l'opinió majoritària.

La moralitat vertadera neix de l'**autoconvenciment del subjecte mateix**: no robo, treballo o estudio perquè estic conscientment convençut que aquest és el meu deure.

De manera innata, tenim fixada en la nostra consciència quina és la forma que ha d'adoptar qualsevol norma de conducta que ens autoimposem: actuar per humanitat, desinteressadament. De la mateixa manera que estem disposats a practicar les normes que ens autoimposem, també tots els altres poden utilitzar-les per regir les seves vides respectives. Hi ha un refrany que ho expressa amb bas-